

ולוחם כחן היה סגנון ולענין כינויו בירך' ולו גם אין ספק כי מתייחסו להודס כי כבכל מניין והיו להודס כינוי דלא סביר למלוכך צבאות ויע' צהס לדעתם וככזהם וככתיינו סס סרי' להודס

מִידֵי דמי נולדים בזען
כמִילֵי דמי נולדים בזען
כמי קולל וכמהלט כתיקון
ונזין כבאה וחילק מהלו נבניא
ומוון פגוי נספתו. אוכז מנוון לחט מורה לנוון גבלי נספיה: מה
טוטוינו. נתמכה כי הופיע לנוון גמלוות תורה אור

[ע"י מוט]
פסחים כ.
ד"כ יכונת
ותומך ז'ק ס.
ד"כ נטענת]

מן כטול טאול רכוט טויל: **לן**
 כורגןין נגען, דלאמר כלען מונכין
 זצ'אך אמר רב יודה אמר שמאול לא הותרו
 פטי ביראות אלא לבאר מום חיים בלבד ואי
 לבתמה מה לי דז'ים מה ל' מבונטין? בעין
 ומולדין חוקש האיך מצט ולבן, ומש
 [עמ' מוש פסחים ב ד' ז' כיון טוטם י' (טולן)]

ג'ט

[85]

222

הגהות
הביב

ח) נט' מיטם
וירד היני
כח חמכ רב
וכף חמל ר'

וְנַדְבָּה חִמֵּל
גִּמְזוֹתָהָן כְּנֶגֶעֲנֶג
יְהִי דָּגָה כְּנֶגֶעֲנֶג :

אָתָּה וְכַוֵּן חֶכְמָנִיּוֹן לוֹ וְחֶסֶךְ
סָפָר דָּוְכָּל כְּלִילִים עַפְלָר

כתרן בז'ע
כיעט גמה
דכוּת עגמוֹ
וכו' מבעט
הנערת צבאות

הנְּגָמָן
לכינָנו :

[חכמת דלאיג
ס' כה]
בג' פג' י' זג'.
א' פג' א

גלוין

הש"ט

כומתנו פפי
נילולת עין
שנת דב גע
צ'ב גוף ד"כ

רַשְׁיָּנִי : כָּלְכָלָה וְסָמִינָה .

העיל דג דע"ה
כרכז"ז ד"ה
הנ"ז כקרנות :

יְלִמּוֹת כ

נחותם לכל הכהנים באתה. פ"י י